

Ret har der, som jeg før bemærkede, tilkommet Magistratspersonerne, saa længe de vare paa Sportler, en Betaling, som de selv fik. Nu gaar den Betaling ogsaa ind i Statskassen, men selv i de Tider, hvor Pengene gik i vedkommende Embedsmænds Lommer, var det noget ganske uhørt, at man forlangte, at de handlende skulde dokumentere, at deres Bøger vare lovligt førte, for at man kunde faa det nævnte Gebyr. Skønt jeg har arbejdet meget med dette Forhold, har jeg dog aldrig set, at der er anlagt Sag mod nogen, eller at det faldt en Embedsmand ind at foretage nogen Undersøgelse af Bøger, saaledes at de henvendte sig til vedkommende og forlangte, at han skulde dokumentere, at hans Bøger vare ordentlig førte, og eventuelt drog ham til Ansvar og forlangte, at han skulde betale. Men hvis det i Princippet var Mening, som Ministeren sagde, vilde jeg bestemt modsætte mig en saadan Tilstand; jeg vilde ikke være med til, at Borgerne skulde være underkastede det, at Politiet havde lovligt Ærinde — lovligt Ærinde! — til at indfinde sig paa hver næringsdrivendes Bopæl eller Kontor og blot sige: Maa jeg se Deres Bøger? Det vil jeg ikke være med til, det vil være et Indgrib i den Frihed, vi maa forlange, Frihed for Myndighedernes Tilsyn med den Slags Ting. Det kan være nok, naar Myndighederne en Gang, naar de faa Lejlighed dertil, drage de paagældende til Ansvar, men ikke videre. Men naar der dernæst bliver Tale om, hvorledes Lovforslaget er affattet, kan det efter min Mening heller ikke være Tanken, at det skulde være, som den ærede Minister mener. § 8 indeholder nemlig to Bestemmelser om Straf. Den første gaar ud paa, at Overtrædelse af Pligten til at lade Kassebogen eller Statusbogen autorisere eller til at underskrive den aarlige Status . . . straffes med Bøder. Det er naturligvis muligt at gennemføre denne Bestemmelse paa den Maade, jeg nævnede og anser for forkastelig. Men den næste Bestemmelse er det ganske umuligt at gennemføre paa den Maade. Den gaar ud paa, at Overtrædelse af Pligten til paa behørig Maade at føre de . . . fornødne Bøger straffes med Bøder o. s. v. Hvad vil det sige? Hvorledes skulde det kunne gaa for sig? De fornødne Bøger! I Særdeleshed da Loven ikke foreskriver bestemte Bøger, men blot nævner saadanne Bøger, som ere tilstrækkelige til til enhver Tid at give en Oversigt over vedkommendes Status. Men hvorledes skulde Politiet

kunne komme til nogen næringsdrivende og sige: Jeg vil undersøge, om du fører dine Bøger paa behørig Maade, og hvis du ikke gør det, vil jeg foranledige dig til talt ved offentlig Politisag? Hvorledes skal det kunne gaa til? Skulde man finde sig i, at det skal kunne undersøges under en Politisag, om jeg har ført mine Bøger paa behørig Maade? Nej, Ansvaret i den Henseende bliver gjort gældende til sin Tid, nemlig hvis vedkommende kommer under Konkurs, eller der opdages Misligheder f. Eks. under en kriminel Sag. Da kan der godt blive Tale om at undersøge den paagældendes Bøger. Altsaa alle de Tilfælde, hvor en Undersøgelse faar med hans Bøger at gøre, kommer denne Straf til Anvendelse, men kan, som sagt, ikke komme det ganske spontant ved, at Politiet til enhver Tid kan komme og forlange Undersøgelse. Og naar det ikke kan ske med Hensyn til det andet Stykke af Paragraffen, vil en almindelig Forstaaelse og Fortolkning af Loven ogsaa føre det med sig, at det heller ikke kan være Mening med det første Stykke, naar det ikke udtrykkelig er sagt. Siges det udtrykkelig, er det en anden Sag, og hvis det var Tilfældet vilde man jo have at stemme derom, og saa vil jeg altsaa stemme derimod.

Ministeren for Handel og Søfart (Weimann): I Anledning af de fra det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) faldne Udtalelser skal jeg tillade mig at bemærke, at den Bevisfordel, som ordentlig førte Bøger give, og den Omstændighed, at en Fallent kan drages til Ansvar i Anledning af sine Bøgers Førelse, give, som Erfaringen viser, ikke noget tilstrækkeligt Korrektiv. Vi ere under den gældende Ret naaede langt ud i Retning af manglende eller slet Bogføring. Naar det ærede Medlem mener, at Konsekvensen af, at vi nu ville lægge et almindeligt Ansvar paa de forsømmelige, skulde være en smaalig Politundersøgelse fra Dør til Dør efter Politimesterens Forgodtbefindende, ser jeg ikke rigtig, hvordan det ærede Medlem kommer dertil. Jeg gad for øvrigt nok se den Politimester, der turde gaa Gaden ned fra Dør til Dør og forlange at se Folks Bøger og blande sig i det. Mening med Forslaget maa jo fornuftigvis være den, at i paakommende Tilfælde, som der staar i Forordningen af 1832, maa Politiet gribe ind og forlange en Undersøgelse, saaledes som det gør i andre Tilfælde, naar vi ikke opfyldte vor Borgerpligt. Jeg